

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

November.

4 årg. No 11.

LJUS I HEMMET.

— 1882. —

Törnetaggens utdragande.

Törnetaggens utdragande.

Det fins en hel verld af medlidande tecknad på den vackra planschen, der systern håller på med att utdraga törnetaggen från sin broders fot. Stackars gosse! Han har varit för nära törnet och blifvit stungen af dess skarpa taggar; han känner smärta och ropar om hjälp, och hjälpen är ej fjerran. Hvilken lisa att ha sådana systrar, och bli på ett så ömt sätt behandlad!

Men finnas icke många äfven bland de äldre, som hafva sårats af törnetaggar? Betrakta den lidande qvinnan på en sjuksäng. Engång älskad och gynnad, omgifven af beundrare, som smickrat hennes fåfänga, har hon blifvit ledd öfver en blomstrande äng med sköna rosor här och der, men då hon skulle plocka dem, fann hon, att de växte bland törne. Hennes hopp om trofasthet och kärlek bland människor var en gång brinnande, men hon blef bedragen. Bedragaren, som ledde henne ut på ängen, har flytt, men törnetaggen, som stang henne, sitter kvar. Nu tror hon knappast någon menniska. Hennes sårade hjerta är fullt af bitterhet mot alla människor och hon önskar, att hon hade magt till att kunna hämnas sin eller sina bedragare. Fins det ingen, som vill med en mjuk hand närma sig denna lidande varelse och torka bort tårar och draga ut törnetaggen? Hon behöfver ej förebråelser; hennes själ är uppfylld deraf både mot sig sjelf och andra. Hon behöfver medlidande. Visa i ord och handling sådant mot henne och peka synnerligen på honom, hvars medlidsamma hjerta dref honom att säga till en qvinna i liknande belägenhet: "icke dömer jag dig, gå och synda icke härefter."

Här finnas personer, som lida oförrätter både inom och utom fängelser. De ha blifvit misskända eller missförstådda och fått ett dåligt namn och en klandervärd karakter, utan att i verkligheten ega någon sådan. Medvetenheten om sin egen oskuld är visserligen ljuf för deras eget inre, men tanken på de misstankar andra hysa om dem är bitter. Är du öfvertygad om deras oskuld, sök då att draga ut den stingande törnetaggen. Kan du ej göra det ensam, så tag någon med dig, d. ä. sök att inverka på andra, att äfven de visa den lidande personen medkänsla och ömhet.

Många fattiga harn hafva redan såsom små blifvit sårade. Någon har börjat kalla gossen elak, dum och obändig, kanske mycket i följd af oförstånd. Han har nu fått det namnet om sig och det är ej så lätt att växa ifrån detta omdöme. Sök att närma dig honom och visa honom lite förtroende, att du ej anser honom så elak som andra göra; och detta lilla deltagande skulle vara det samma som att draga ut den törnetagg, som så många ha sökt att antingen af oförstånd eller illvilja införa.

Till makar vilja vi gifva det rådet: drag ut törnetaggen från maken. Ofta händer det att mannen är obillig i sina fordringar och oförnöjd, huru mycket än hustrun sliter och släpar. Hon gör det bästa hon kan och väntar se någon vänlig blick, något gillande, någon erkänsla af att hon varit flitig, omtänksam, outtröttlig och utfört saken förträffligt, men i stället för att detta erkännes å mannens sida, lägges en ny fordran på henne och en ny anmärkning rörande någon småsak göres. Detta är ej sättet att draga ut törnetaggen utan snarare att sätta in den allt djupare. "Varen vänliga inbördes." "Den ene förekomme den andre med hedersbevisning." "Förlåten, såsom Kristus har förlåtit eder, så gören ock I." Genom begründandet af dylika bibelställen skola vi allt mer och mer få Kristi sinne och bli "milda af hjertat" och varda villiga till att tjena den ene den andre, att genom rent medlidande draga ut mången törnetagg från den lidande menskligheten.

Se uppåt!

Se uppåt, se uppåt, du pilgrim, som går
Till himmelska staden bland törnen och snår;
Ty afgrunder djupa omgifva din stig,
Och okända faror här lura på dig!
Ej nedåt då du blicka må,
Men tryggt i Jesu fotspår gå!

Se uppåt, se uppåt, när kampen blir het
Mot synder och lustar, och råd du ej vet;
När kraften dig sviker och färdig du är
Att helt digna ned under korset du bär!
Ej nedåt då du blicka må,
Men tryggt i Jesu fotspår gå!

Se uppåt, se uppåt, när frestaren snöd,
Dig snärjande möter att vålla din död,
Till honom du skåde, som frestad i allt,
Städs gjorde hvad Fadren i himlen befallt,
Ej nedåt då du blicka må,
Men tryggt i Jesu fotspår gå!

Se uppåt, se uppåt, när världen beler
Din vandring till Zion och hotfull sig ter!
Och lockar hon dig med en tjusande röst,
Låt ej hennes löften intaga ditt bröst.
Ej nedåt då du blicka må,
Men tryggt i Jesu fotspår gå!

Se uppåt, se uppåt, när smärtan dig tär,
När bröder bli kalla och ensam du är!
Du är dock ej ensam, ty en dig förstär,
Din Jesus, som ser och aftorkar din tär.
Ej nedåt då du blicka må,
Men tryggt i Jesu fotspår gå!

Se uppåt, se uppåt, när uti ditt lopp
Du nästan vill tröttna och allt gifva opp!
Se uppåt! — en sky utaf vittnen omger
Den bana du löper; din kamp den ju ser.
Ej nedåt då du blicka må,
Men tryggt i Jesu fotspår gå!

Se uppåt, se uppåt! En krona du får,
När striden är slutad och målet du når!
O, löp endast troget — och en gång du skall
Ej mer nödgas frukta för synder och fall.
Ej nedåt då du blicka må,
Men tryggt i Jesu fotspår gå!

I Norge.

En resande engelsman, teol. dr Cairns har rest åtskilligt i Norge och gör några anmärkningar deröfver i "Sunday at Home." "Kusten vid Kristiansand är dystert och ödsligt och ger ett intryck af en jernbunden hårdhet egen för Norge.

Nakna ögrupper, afskilda från hvarandra genom omätliga farleder af vatten, finnas här och der och på stränder ser man klippor här och hvar betäckta med fure och andra träslag; men allt tycks vara piskadt af de hårda stormarne. Inga milda scener synas till någonstädes utan öfver allt i hela Norge är samma sträfvande omväxling af land och sjö, båda delarne täflande med hvartannat i lika styrka, liksom omgjordadt med vapen utan att hafva några sluttande stränder med vågformigt land såsom händelsen i England. Kristiansand är en stad med 18,000 invånare, husen äro bygda af trä och gatorna äro mycket oregelbundna.

Domkyrkan, bygd af sten, ligger närmare midt i staden och i byggnadskonst kommer den närmast deras som äro i Trondhjelm och Stavanger. Jag förvånar mig öfver den ofantliga styrka dessa byggnader i Norge synas hafva; de se ut som skulle de kunna motstå

en belägring af nutidens artilleri. Söndagen var stilla och kyrkan var full af folk både på f. m. och e. m. Det påstås att Kristiansand har ej fått något synnerligt erfara intrycket af den andliga väckelse, som genomgått landet under de sista åren."

Derpå omtalar den resande sitt besök i Arendal, der han sammanträffade med pastor Paul Wettergren, som vi skulle vilja kalla en "P. W." af Norge, hvilken i följd af missbelåtenhet med åtskilligt inom norska kyrkan hade lemnat den och bildat sig en egen församling. I hans bönehus talade den resande för en stor folkskara.

Derefter reste han till Risör, der han talade om de stora väckelser, som på senare tiden egt rum i England. Derifrån fortsattes resan till Skeen och Kristiania.

Denna stad beskriver han på ett hänförande sätt; gör besök i universitetet och hör på föreläsningarne, som några af de fyrtio professorerna höllo och studerar flitigt nordens gamla minnen i stadens museum. De svårigheter han mötte, då han, som sjelf synbarligen var presbyterian, skulle leda gudstjensten och predika för den engelskt-episkopala församlingen, beskriver han såsom lika många som att lotsa ett fartyg in genom de många sund och fjordar, som finnas utanföre staden. Kanske var det dessutom ej så lätt att kunna tala till allas belåtenhet, då församlingen bestod af bosatta engelsmän på stället, engelskt talande norskar och icke så få turister. Hvar och en hade sin smak och sin åsigt om en "ren gudstjenst." Han stannade der dock i fem veckor och hade tillfälle till att både lära känna många af sina åhörare och äfven vara dem till någon nytta såsom pastor genom de besök han gjorde i deras familjer.

Han gjorde åtskilliga utflykter, hvilka förtjuste honom mycket. Synnerligen var han mycket hänförd vid utsigten från Frogner Säter, hvilket ligger 1,500 mil öfver hafvet, en mil ifrån sjelfva staden, med Kristianiafjorden under sig. Det måtte vara en af de mest storartade vyer man kan vilja se. (Se sid. 168.)

Just som vi höllo på att skriva dessa rader kom en hem på besök, hvilken bott i Kristiania i flere år. Då han hörde oss nämna detta ställe och fick se en plansch öfver det samma återkallade han med ens i sitt minne den hänförande tafian han skådat från denna

höjd och började i de vackraste ord hålla loftal häröfver.

Kanske skola några af våra läsare komma att besöka brödrarikets hufvudstad och då böra de ej glömma att besöka både *Tanums kyrka* och *Dröbak* samt i synnerhet *Frogner Säter* och *kungens utsigt*. (Se sid. 165.)

Herren Jesus såsom frälsare och förtrösta på dennes fullbordade verk, talade han om den hänförande festligheten då Herren skall komma och upptaga dem, som äro frälsta, till sig, under det att icke allenast de, som äro sorglösa, skola kvarlemnas, utan jemväl de en gång bekymrade — sådana, som en gång blifvit väckta och varit bekymrade öfver sina själar, och sådana, som förklara sig vara kristna, utan att vidare i verklighet vara det. En upptages och den andre kvarlemnas. Män och

Kristiansand.

Qvarblifven.

En lifligare andlig rörelse förspordes vid ett tillfälle å en ansedd pensionsanstalt, och åtskilliga bland de unga damerna syntes inspirerade af sanningens kunskap om Jesus, under det att andra, gripna af en djupare ångest öfver sina själar, icke tycktes kunna fatta evangeliets enkelhet. En herre hade en eftermiddag hållit ett föredrag och talade om Kristi tillkomst. Sedan han inbjudit dem att anamma

hustrur skiljas för alltid, vänner och kamrater skiljas för evigt — allvarligt i sanning!

De kristna flickorna grepos af omständighetens allvar, och med föreståndarinnans medgifvande beredde de sig att följande morgon stå tidigt upp, tillbringa tiden i bön och bedja Gud stå fast vid det välsignelserika löfte, som han så nådeligen gifvit. Före soluppgången klädde de sig och gingo upp i en liten kammar på andra våningen, der de utgöto sina hjertan för Gud, erinrande honom sitt eget löfte: hvad helst I än begären i bönen, tro-

Kungens utsigt.

ende, det skolen I få." En ung flicka, som var högeligen bekymrad om sin själ, bebodde samma rum som en ung kristen och hade ingen kännedom om öfverenskommelsen. Då hon vaknade i dagryningen såg hon efter sin kamrat, men denne var borta. Hon erinrade sig att de gemensamt föregående afton dragit sig tillbaka, men vännens plats var nu öde, och hon kunde ej fatta hvart vännen tagit vägen. Predikantens ord under samma afton föllo henne i minnet: "En upptages och den andre kvarlemnas; — vänner och kamrater skiljas för evigt" och då hon tänkte derpå, utropade hon: "Kristus har kommit, och jag är kvarlemnad!" — Hon gaf sig ej tid att göra sig i ordning, utan hastade in i närgränsande kammare för att väcka sina kamrater och under det hon från rum till rum såg sig

om märkte hon att alla, som älskade Herren Jesus, saknades och att de ofrälsta allena voro kvar. De befunno sig i en förtviflad sinnesstämning och viste sig ingen råd. Några insomnade likgiltigt, men den bekymrade flickan genomsökte byggnaden och upptäckte omsider det lilla bönemötet, då hon med sorgblandad glädje utbrast: "Jag skall icke åter lemna er förr, än jag är viss om att jag är frälst, om Herren skulle komma." De knäböjde gemensamt och den sökande synderskan kom der i beröring med den sökande Frälsaren, som göt glädjens olja i hennes hjerta och fylde hennes själ med frid.

Dyre läsare, jag skulle gerna vilja fråga dig

om du är beredd att möta Herren? En dag skall randas och den är kanhända nära för handen, då Herren sjelf skall med anskri, med en öfverengels röst och med Guds basun fara ned från himmelen. Och de döda i Kristo skola först uppstå; derefter vi, som lefva, som äro qvarlemnade, skola upptagas tillsammans med dem i skyarne Herren till mötes i luften, och så skola vi alltid vara med Herren (1 Tess. 4: 16, 17). Då skall barmhertighetens dörr tillslutas och klappandet derpå blir fruktlost, ty svaret inifrån skall blifva: "Gån bort, jag kände eder aldrig." Men det finnes otaligt många, hvilka le åt föreställningen om Kristi tillkommelse och detta är just ett bevis för att vi lefva i *de sista dagarna*, ty oss är redan förkunnadt att under de sista dagarna skola bespottare uppstå, de der säga: "Hvar är löftet om hans tillkommelse? Alltsedan fädren afsomnade är allt sig likt såsom det varit från skapelsen" (2 Petr. 3: 3, 4) och vid tanken på att Herren förgätit sitt ord, börja de ett lif efter sin vilja och vandra efter sina egna lustar. Men såsom det var i Noah's dagar, så skall det ock blifva vid Menniskones Sons tillkommelse: män åto och drucko, följde sina dagliga böjelser och gjorde allt rättmätigt sjelfva, men de glömde äfven att Herren hade hotat dem med sin straffdom. Floden utrotade dem för deras synders skull. Åren rullade bort; sextio, åttio — ja, ett helt århundrade tilländalöpte, och man såg ännu intet tecken till floden. Guds långmodighet och fördragsamhet gjorde dem endast tanklösa och likgiltiga, men nådetiden tog omsider slut. Etthundratjugo år rullade hän; Noah insteg jemte sin familj i arken och Gud stängde dörren. Sedan var det för sent. Stormarne röto: vattnen upphäfde sig och Noah räddades på syndaflo den, under det att de sorglösa förnekarna och bespottarne omkommo i dess böljor.

Detsamma skall åter inträffa, ty Gud måste hålla sitt ord; han har aldrig kringgått det, aldrig någonsin brutit det. Det skall ske i en stund, då du minst anar att Herren skall komma. Tänk ett ögonblick derpå, ty om du verkligen älskar Jesus, så bör denna tanke vara dig en källa till glädje. Du skall då ansigte mot ansigte skåda honom allena, som med uppoffring af sitt eget lif och blod återlöst dig, och för alltid stanna i hans gemenskap. Nog skall väl detta hopp fröjda din

själ och uppmuntra dig på ökenresan. En liten tid och, då den är till ända, kommer han — han skall ej dröja. Men är du då ofrälst, så fastställes domen; hvarje själs eviga framtid stadfästes genom Herrens återvändande. Då Gud inneslöt Noah, frälstes denne från Guds straffdom, ty arken förde honom öfver döden och domen; men å andra sidan, utstängde samma dörr alla andra. Läsare, låt omsorgen med ens uppgöras — det är en sak af yttersta vikt. Herren är hardt när; är du redo? Gör intet uppskof, ty kanhända att han redan *nu* tillsluter dörren för alltid och att ditt eviga hem nu blir oföränderligen bestämdt.

Huru en kinesisk qvinna blef en kristen.

Mitt namn är Sui, jag är femtifyra år gammal och har varit en bibelqvinna i fyra år. Jag har nu ingen nära släkting mer än Herren och har ingenting att göra utom hans verk. Om jag hade mottagit evangelium, då han först sände det till mig för trettio år sedan, skulle jag måhända fått behålla mycket, som jag då egde och älskade, men jag ville icke gifva akt på hans kallelse förrän han tuktrade mig genom att taga bort de jordiska ting, vid hvilka mitt hjerta var fäst.

Mitt hem låg tjugufyra mil från Swatow, vid hafskusten vid Iam Chau. Min fader handlade med fisk och hade en vidsträckt affär, men han dog när jag var tre år gammal. Jag hade fem bröder och en syster, och som jag var mycket yngre än någon af dem, var jag en gunstling i familjen. Min äldste broder studerade för att beträda den literära banan, men som han tyckte mera om att måla tafior än att läsa, misslyckades han i sin examen. Min andre broder var en den tillgifnaste son. När min moder inträdde i ettrum, der han satt, brukade han genast resa sig upp och förblef stående så länge hon var der. Han var också mycket begäfvad. Han började bevista examina när han var endast fjorton år gammal, och då han var aderton hade han tagit en grad. Sedan studerade han till en högre grad, men dog innan han nådde sitt

mål, vid tjugufem års ålder. Min yngste broder skötte vårt jordbruk. Ehuru det fans två studerande i vår familj, fick jag aldrig lära läsa. Flickor få icke lära sig läsa, såvida de icke äro de enda barnen, och deras fader kan då undervisa dem efter behag.

Min moder var fyrtiofyra år äldre än jag och var alltid mycket öm mot mig. Jag hade mina fötter hopklämda när jag var tretton år, men då de värkte om natten, brukade min moder låta mig få lösa upp banden. Bundna fötter värka mera då de äro stilla.

När jag var fjorton år gammal förlovades jag med en ung man i staden Chung Lim, en half mil från mitt hem. En gammal grannqvinna tjenade som underhandlerska och gick till och från emellan familjerna tills alla förberedelserna voro gjorda. Min blifvande svärmor var mycket angelägen att förut förvissa sig om huruvida jag skulle bringa lycka till familjen. Sedan hon fått veta året, månaden, dagen och timmen för vår födelse, rådfrågade hon en blind spåman och fick ett gysamt svar; sedan dyrkade hon sina husgudar, slungande roten af en klufven bambu tills den gaf ett lyckosamt förbud, derpå offrade hon till gudarne i templet och fick af deras tolk ett tecken till samtycke. Derefter, på en dag utvald som lyckosam, medförde underhandlarinnan fjorton dollars, inlagda i rött papper, och min moder mottog dem. Dermed var köpet avslutadt och kunde icke göras om intet af någon af parterna. Jag rådfrågades icke om saken, och ingen sade mig någonting derom, men jag hörde händelsevis hvad som sades och viste mycket väl hvad det var fråga om, ehuru jag icke vågade göra några frågor. Då jag var sjutton år bestämdes en lyckosam dag, ytterligare fjorton dollars betalades till min moder, och jag fördes till min svärmoders hus. Min moder hade några månader varit sysselsatt med att göra i ordning min utstyrel. Den bestod af två tvättbaljor, två koffertar, två starka nattsäckar, två stora röda lyktor, ett tjockt bomullssängtäck, en kudde, sextio sommar- och vinterdräkter, broderade skor, hårprydnader af förgylt silver, armband och örringar.

Jag var ledsn att lemna hemmet och orolig att jag icke skulle kunna uppfylla en svärdotters pligter, och jag betraktade icke mina nya klädningar med nöje. Men alla flickor

måste blifva gifta, och jag måste naturligtvis blifva det. Dagen före mitt giftermål samlade min moder tolf slags blommor och blötte dem i vatten, och nästa morgon tvättades jag i detta vatten, och påtog en helt och hållet ny dräkt, med en vacker ytterklädnad, som min svärmor hade hyrt af en rik embetsman, och sändt för detta tillfälle. Jag sattes sedan i bärstolen, och då den upplyftes, tog min moder vatten, i hvilket gröna ärter hade blifvit blötta, och kastade det öfver taket på bärstolen för att gifva lycka. Endast underhandlarinnan följde mig till min svärmoders hus. Hvarken min moder eller jag hade någonsin sett någon af den familj, i hvilken jag kom. Underhandlarinnan stannade tre dagar och passade upp på mig, sedan gick hon hem. Hon fick två dollars af min mans moder och en af min moder såsom lön för den möda hon haft.

Efter tre dagar sände min moder min brorson till mig med en flaska hårolja och för att fråga efter mig. Vid slutet af månaden kom han åter och förde till mig en konstgjord blomma och en korg kokadt ris. Efter fyra månaders förlopp sände min moder en bärstol för att hemta mig, och jag spisade frukost tillsammans med henne. Det är icke brukligt att en moder besöker sin gifta dotter förrän den sednare fått barn, och då måste svärmodern gå och bjuda modern komma.

Min man var sju år äldre än jag, och hans äldsta broders hustru hade redan blifvit hemförd. Huset hade tre sängkammrar, en för modern, en för den äldste brodern och hans hustru, och en för min man och mig. Dessutom fans der ett gemensamt kök och ett hvardagsrum. Min mans fader lefde icke. Såsom alla sonhustrur lagade jag mat, sydde, tvättade, väfde och matade svin. Jag hade fyra barn, två gossar och två flickor, men en gosse och en flicka dogo såsom små. Min svärmoder dog också när jag var tjuogoett år gammal.

För omkring trettio år sedan kom Mr Lechler, en tysk, den förste missionär, som någonsin predikat här, och bodde en liten bit från Iam Chan. Min yngste broder hörde honom predika och blef en kristen. Han brukade komma och berättat för mig om Gud, och brukade förklara den sanna läran för mig, tills svettddropparne trängde fram i hans ansigte, under hans bemödanden att få mig att

Frogner Säter.

förstå det. Han kom igen och igen, men ehuru jag insåg, att hvad som sades måste vara sant, hängde mitt hjerta fast vid de gamla afgudarne, och jag önskade vidblifva 'de bruk, som iaktogs af mina vänner. Mitt hufvud mottog sanningen, men mitt hjerta förkastade den. Gnd har många sätt att föra människor till bättring. Hade min man lyckats i sin affär tror jag aldrig jag skulle hafva vändt mig till Herren.

När jag var trettiofyra år gammal, reste min man till Siam med en godslast, och der började han röka opium, förlorade penningar hastigt och kom aldrig mera tillbaka. Jag offrade flitigt till gudarne, och gaf årligen ut så mycket som tio dollars för papper och rökelse, som skulle brännas framför dem. Jag rådfrågade spåmän om när bref eller penningar skulle komma från min man, och fick ofta en viss dag utsatt. Då brukade jag sätta mig i dörren och afvakta brefvets ankomst, och om någon, som liknade en brefbärare, nalkades, slog mitt hjerta hårdt, och då jag fann, att intet bref var till mig, brukade jag gå in och gråta. Sedan jag kostat mycket penningar och andaktsöfningar på gudarne och funnit, att de alltid bedrogo mig, började jag tänka, att min broders Gud kanhända var bättre. Jag gick till honom och sade: "broder, hädanefter ämnar jag dyrka Gud, men som många skola emotstå och förakta mig, vill jag dyrka honom i hemlighet." Min bro-

der sade, att hvar och en, som tillhör Kristus, måste bekänna honom inför människor. Jag gick hem och tänkte öfver det, och började om söndagarne gå för att höra Guds ord tillsammans med de få kristna i Chung Lim. Min son blef så ond, då han fick höra, att jag ämnade blifva en kristen, att han grät; och min svägerska, som förut varit vänligt stämd mot mig, hatade mig, och stängde dörren, så att jag icke kunde komma in, då jag kom från kapellet. Det var i sanning mycket bekymmersamt att vara en kristen.

Då min son var aderton år gammal, reste han till Siam för att söka efter sin fader, och hoppades förmå honom att öfvergifva opium. Följande år, då jag var fyrtioett år gammal, kom jag med några af bröderna och systrarne från Chung Lim för att döpas. Jag måste

komma i hemlighet. Jag kommer ihåg, att dr Ashmou vid dopgrafven sade, att hvarje kristen måste predika. På detta sätt kunde en föra tio med sig, och dessa tio ett hundrade. Sålunda skulle församlingen förökas. Innan jag kommit tillbaka till Chung Lim, gick min svägerska till tre af de fyra förnämsta männen i vår familj och berättade dem, hvad jag hade gjort, och de samtyckte till att invänta mig på bryggan öfver floden, fånga mig då jag gick deröfver och kasta mig i floden, så att jag skulle drunkna. Men hon gick sist till familjens hufvudman, och ehuru de skäl hon uppgaf för att jag hade gått till Swatow voro alltför dåliga för att omnämnas, sade han, att de främmande lärarne voro mäktiga och att de kunde själf komma i allvarsamt bekymmer genom att döda en kristen; och sålunda räddades mitt lif. Då jag kom hem, smädade hon mig, men ingenting mera. Hon ville aldrig tillåta mig förkunna evangelium i vårt hus, ej heller låta någon, som trodde derpå, komma och besöka mig. Då jag är sjuk, får jag vård af min gifta dotter, som bor några gator längre bort, och hvars svärmöder är mycket vänlig.

Min son företog affärer i Liam, och kom sedan upp till Hongkong. Derifrån sände han mig tjugo dollars, och ett bud bedjande om förlåtelse för hans brist på sonlig kärlek i att icke komma och helsa på mig; men hans skepp skulle genast gå tillbaka till Liam och han måste följa med. Då de kommit en dagsresa från Hongkong, förolyckades skeppet och alla ombord gingo förlorade.

Då jag hörde dessa nyheter, gret jag endast i hemlighet, ty jag fruktade, att hedningarne omkring mig skulle säga att min Gud icke var alltillräcklig. Jag tänkte också, att jag måste föregå de svaga kristna med exempel på undergifvenhet för Guds vilja. Jag har känt, att min sorg var större än jag kunde bära, men jag har hållit den innesluten i mitt eget hjerta, och har aldrig intill denna dag sagt någon huru stor den var.

Jag har ingen ting att förlita mig på utom himmelens hopp. Jag har blifvit djupt pröfvad, men utan bedröfvelse skulle jag icke hafva blifvit frälst. Jag är stark och har kanhända ännu många år att lefva, och om jag blott kan föra många till tron på Herren, så skulle detta vara glädje nog för mig härnere.

Ljumhet.

Sammandrag af en predikan.

(Upp. 3: 15, 16.)

Man fordrar i alla samhällsklasser, att såvida en person är tänkande och har förmåga till att begagna sitt omdöme, han skall hylla och verka för antingen den ena åsigten eller den andra. Hvad skulle man säga om de riksdagsmän, som endast sutto stilla på sina säten,

aldrig yttrade sig och aldrig röstade för den ena eller den andra sidan i viktiga frågor? Eller om stadsfullmäktige gjorde så, hvad skulle vi tänka? De skulle kanske kallas *beskedliga*, men borde rättare heta odugliga. Vi måste taga parti för eller mot en sak i vår tid, det duger ej att vara neutrala. Mycket mindre duger detta på det andliga området; der är striden het och får ej nedläggas. Vi böra vara antingen med eller mot och vara det af hela vår själ. Gud hatar det ljumma.

I. Några kännetecken på de ljumma.

1. Ljumhet kan finnas der vi minst ana det. (1) Man kan hafva ett rätt begrepp om bibelns läror och vara hvad man kallar renlärig. (2) Man kan äfven i det yttre lifvet vara oklanderlig. Både hufvud och andra delar af människan kunna vara i ett oklanderligt tillstånd, men *hjerat* förslöadt och ligkiltigt. De medgifva allt rätt och godt och ej sätta sig emot det, men det stannar vid blotta bifallet.

2. Ett sådant tillstånd kan infinna sig, hvilken tid i lifvet som helst. Den nyligen uppväckte ur synden kan bemäktigas deraf och stanna i en själfbelåtenhet med blotta syndakänslan utan att komma längre. Andra åter bemäktigas deraf strax efter de funnit frid med Herren. De voro lifvade, nitiske och varma en tid, men svalna och bli slöa. Några ha vandrat varma i flera år, men sedan börjat att vämjäs vid den lösa maten och se sig tillbaka och bli sig olika hvad de varit.

3. Ljumhet kan träffa hvem som helst ibland de kristne. Den nitiske och brinnande predikanten kan förslappas genom vissa omständigheter. Den bedjande, allvarlige diakonen, söndagsskolläraren och hvem som helst. Ingen kan vara i det tillstånd, der icke ljumhet kan träffa honom.

4. Då någon träffas af ljumhet skall man

alltid finna den förenad med själfbelåtenhet och andligt högmot. Belåten med sin kunskap, sin erfarenhet, sin egen verksamhet och den del man tar deri, har han ingen ting vidare att lära, att göra eller att söka. "Jag är rik, har nog och behöfver intet." Om andra äro nitiska och brinna, förstår man så väl att bortförklara detta och tillskrifva det svärmeri eller andligt högmot och sträfvan efter att utmärka sig.

5. Ljumhet uppenbarar sig ofta uti afhållande från de medel, Gud har förordnat för sitt folks lifaktighet. Predikan försummas, ty man har ej den nytta deraf, som man tycker sig behöfva; med andra ord: man är ej hungrig och törstig. Vidare säger predikanten intet annat än det de veta förut, tycka de. De ha mera nytta af att beqvämt hålla sig hemma.

Det minsta som tillstöter kan vara för dessa nog att ursäktas för att vara borta från bönemöten, sångförening, söndagsskola och all nyttig uppbyggelse och verksamhet.

6. Vanligen fästa sådana personer sig mycket vid sin gamla erfarenhet och ersätta dermed förlusten af dagligt umgänge med Gud. De kunna äfven bli mycket trygga i vissa läror som t. ex. utkorelsen och trösta sig vid att de nog skola vara bland de utvalde; ty de hafva erfärit så och så mycket af nåden.

7. Den, som så är ljum för sin egen själ, blir det snart äfven för andras. Hvarken genom personlig verksamhet, bön eller penningebidrag söker han hjälpa till att syndare måtte bli frälsta.

II. Några af orsakerna till en sådan ljumhet.

1. Förringandet af Guds kraf i ordet. De skulle på inga vilkor vilja förkasta någon hel bok i ordet, de hysa en slags vördnad för det; men sanningen afklädes, ordets skärpa aftages och jämkning göres. Lite asprutas här och lite der. — De yrka på att de lefva i N. T:s tidehvarf, då sabbatsbudet ej är af någon betydelse; då lagen är för judafolket, och vi ha ej med den att göra. Deraf följer slapphet i seder och sätt.

2. Vidare bortförklaras vissa delar och man börjar finna stöd för de ogudaktigas frälsning efter döden. Vi hafva ofta haft exempel på den ljumhet, som dyljk lära fostrar, och "af frukten känner man trädet." Är det så att de ogudaktiga bli saliga efter döden, låt dem

då fortfara något längre eller kortare, det betyder ju så lite. Den tanken ligger mycket nära till hands.

3. Bristande blick på värdet af Kristi försoning och hans stora uppoffring och nit för oss. Kunna vi skåda hans lif, arbete, uppoffring och död utan att detta rör oss? Man kan läsa om stora män, tills man aldeles liknar dem, så kan man betrakta Jesus tills man blir hänförd af honom. Men försummar man att vandra i ljuset, har man ej något behof af blodet till rening, och det blir ingen erkänsla af synd och intet behof om nåd.

4. Häraf uppstår verldsligställighet, som *förorsakar ljumhet*. Verlden med dess väsende är en afkylare. De verldsligas samtal, umgänge och sätt kan ej annat än borttaga nitet. Och kan man finna trefnad i deras umgänge bevisar detta att man redan är ljum; och detta umgänge är en stor orsak till ljumhet. Hvad samtal öfvas der, hvad sysselsättning, hvad föda för sinnet, hvad bränsla för andens eld? *Intet*.

5. En orsak är försummandet af ordet, bönen, predikan. Der skulle elden tändas, men nu draga de sig undan derifrån.

6. Skadligt kamratskap. Man behöfver ej att gå direkt till de ogudaktige, för att finna sådant. — De som förklena sina medsyskon och kasta skugga på andra. — Sådana som sjelfva äro ljumma och inverka på andra att bli det. Det är ett förfärligt ansvar, som hvilat på sådana, som hafva namnet, att de lefva, kallas äfven gamla och erfarne kristna, men i sedlig karakter stå lågt och med uttryck och sätt kasta vatten öfver andens eld.

Om du vill se tillbaka skall du själf finna, huru farligt det har varit för dig.

7. Lofliga förehavanden kunna ofta vara en orsak till ljumhet. Äktenskaps ingående, fikandet efter jordisk vinning m. m.

III. *Faran af detta ljumma tillstånd.*

Se vi på sammanhanget af texten så synes faran vara förfärligt stor.

1. I följd af det svåra att kunna väcka en sådan till besinning. De mest ogudaktige hafva ingen gammal erfarenhet att trösta sig vid och ingen kunskap, sådan som dessa hafva. Dem kan ordet mycket förr träffa, och de bli snarare lefvande gjorda. Derfor säger Jesus, att han ville hellre att de vore rent kalla än ljumma.

2. De äro i ett tillstånd, som är behagligt

för köttet och omtyckt af världen. Köttet behöfver ej korsfästas, försakelse kommer ej i fråga. Och hvad världen angår tycker den om en sådan måttlig gudsfruktan, som ingen stör och förargar.

3. Fara för församlingen, i det att den blir slö och slapp genom sådana medlemmar. Det smittar värre än pesten och kan skada en hel krets af kristna. De sätta sig ned i all maklighet och göra ingen ting. De likna staden Meros, som gjorde ingen ting, men just därför blef förbannad.

4. Dessa äro färdiga för hvilket syndafall som helst. Syndafall ske sällan på det sätt att en kristen går direkte ut i världen från att vara lifvad och eldad af Guds Ande. Men då han aflagt vapenrustningen, släckt elden och börjat bli slapp i anden, blir följden deraf affall och bortgående från Herren. Hvilken hemsk ställning skall då icke följa!

5. En sådan är i ett tillstånd emot Jesu vilja. "Jag ville", men enligt hans vilja är en sådan ljum själ icke. Man har icke allenast ordet och samvetet emot sig, utan äfven Jesus. Skulle väl någon hafva mod till att korsa hans vilja och följa sin egen böjelse?

6. Jesus skall utspy en sådan ur sin mun, om den fortfar att blifva ljum.

(1) Härmed menas att den är honom obehaglig. Han har ingen smak för den. Han tar emot syndare och vill förlåta dem deras synder, men den ljumme har ingen plats i Jesu inre. Han vämjes vid den ljumma själen såsom vi vämjas vid ljumt vatten.

(2) Vidare menas här att Kristus skall ej nämna en sådan. Jesus nämner i sin förbön sina lärjungar och bär dem på sitt hjerta och sina läppar. Gång på gång talar han om dem till sin Fader. Och då denna bön är ett exempel på hans bön såsom medlare, se vi fördelen af att vara i Jesu mun; men äfven det förskräckliga uti att icke vara der.

(3) En gång utspydd, tar han den aldrig åter. Hunden går tillbaka till sin spyor, men så gör ej Herren Kristus. En gång lemnad och den är för alltid borta. Hvilka varnande ord för alla sådana ljumma själar! Men en förskräcklig sak är att sådana känna det ej än. Talet rör dem ej. De ha blifvit försof-fade, åtminstone många af dem, och predikan och varningens ord glider så lätt af. Vakna upp rätteligen!

Och för att undfly faran af deuna ljumhet vänd dig till Jesus och köp hvad han utbjuder i v. 17. Du skall då få *se* din ställning, *ändra* den och bli *ihädd* hans drägt till helighet och fullkomlighet och för evigt varda täck och behaglig för Herren.

T. T.

Barnets anlag.

Anlagen hos en människa göra sig snart kända. Redan hos små barn framträda de på ett eller annat sätt. Den blifvande artisen vill ständigt rita och måla gubbar öfver allt. Den blifvande astronomen mäter ut stjernornas afstånd, föreställer sig dem såsom afbildande olika figurer, såsom man ser gossen på tafan rita på golvet, sedan han läst i sina bokluntor, som ligga bredvid honom. Den blifvande arkitekten vill rita hus och bygga stugor; den blifvande predikanten vill kläda sig som prest och läsa eller tala till de andra barnen. Sångerskan Jenny Lind satt nästan dagligen och sjöng för sin lille katt, då hon var ett barn. Om föräldrarna vaktade de olika anlagen hos barnen, skulle de kunna uttröna, hvad de få lust för och låta dem välja det yrket, så framt det är ett ordentligt och ej behöfva att drifva in dem i ett yrke, för hvilket de ej ha det ringaste anlag. Det vissa är, att innan barnen bli tio, högst fjorton år gamla har anlaget så fullständigt gjordt sig känt, att man ej gerna kan vara oviss om hurudant det är. Den rätte personen på den rätta platsen gör sysslan lätt och betryggar dens framtid. Huru ofta hör man icke personer klaga, jag var aldrig ämnad för detta, jag skulle ha velat bli det och det, men mina föräldrar bestämde mig för detta. Ett sådant uppgörande af barnens föräldrar är minst sagdt oförständigt och har ofta sin grund uti den falska föreställningen, att vissa yrken äro föraktliga, då likväl ingen ärlig syssla är att förakta. "Hvad din hand finner att göra, gör det med all din magt."

Barnets anlag.

Den vissnade liljan.

Af Professor E. P. Thwing.

Blomman i ditt hem har vissnat! Sammanknäppta händer, stumma läppar och en liten kista betäckt med rosor och myrten, är allt som är kvar efter den älskade bortgångna. Plötsligt har världen blifvit mörk, och du känner dig helt enslig till mods.

Låt mig få sitta ned jemte dig och taga din hand. Låt mig, som tre gånger har erfårit samma sorg och gerna ville meddela den glädje, som Jesus gaf med sorgen, tala ett tröstens ord till dig. Hans kärleksfulla hand hvilat uppå dig, och han säger:

1. "Det är jag, som har nedgått i örtagården för att henta rosor." Ja, han betar ibland rosor. Han gaf dig ett barn för en tid, och han har blott tagit den blomman, han planterade. Tiden och sättet voro hans. Du förebrår måhända dig sjelf sålunda: "Om jag blott hade vetat det här och gjort det der, eller någon ting annat varit annorlunda, så skulle denna sorg ha besparats mig," men nej, Herren kom i sin egen goda tid. Han följde sitt eget sätt. Allt har han väl beställt.

2. Barnet lever. Det är icke dödt. Nej, detta bleka, liflösa ting, som ligger så tyst och väntar sin begrafning, är ej det du älskade. Detta är blott drägten, som en gång bars af den odödliga delen. Drägten ligger hopecklad i dina armar, men det som du älskade, det som älskade dig och gjorde din älskling dyrbar för andra, är icke dödt. Dess ansigtets solljus och glädjen af dess närvaro komma från den inneboende själen. Denna lever ännu. Den skall göra den andliga kroppen så mycket skönare än den jordiska, som himmelen är skönare än jorden. Du anser de planer, som du lagt för ditt barns framtid, gäckade; men i sjelfva verket äro de nu utförda efter en högre plan. Du drömde om böcker, lärare, rosor, de bästa umgänges kretsar, den högsta bildning för din son eller dotter. Himmelen har allt detta. Du hyste ett gladt hopp om sällskap och huggnad under lifvets afton. Himmelen utplånar ej någon ren kärlek, tillintetgör icke något ljuft minne; ty alla Kristi återlösta, unga och gamla, derofvan och här nere glömma ej hvarandra. Helgonen under altaret vaka, bida, bedja. Om du är Kristi egen, så finnes utsäglig hugsvalelse för dig här. Och

då den vissnade blomman får igen sin fågring, för att aldrig mer vissna, skall din hand ofta hålla den der uppe.

3. "Kan du lita på mig?" Så frågar Jesus. Om det är för första gången i hela ditt lif, så säg: *Ja, fullkomligt*, och allt skall blifva frid. Hågkomsten af din sorg skall då icke smärta dig mer. Då molnen återkomma efter regn, skall hans kärleks regnbåge upplysa dem. Luta ditt hufvud mot hans bröst. Lita på honom. Far efter helgelse mer än efter hugsvalelse. Gå nu till den trädgård, der grafven finnes (Joh. 19: 41). Ehuru bäfvande, gå frimodigt, och såsom Maria skall du återvända, till och med från grafven, med stor glädje, emedan du sett Herren.

Ett vänligt ord.

Af Professor E. P. Thwing.

Det der namnet, som du just nu brukade, är ett för mig högst dyrbart namn. I bön eller lof är *Guds* eller *Jesu Kristi* namn ljuft för örat, men det bedröfvar mig att höra det uttaladt i vresigt eller tanklöst tal. Förlåt mig, att jag säger dig, att såsom svärjare är du hvarken manlig, höflig eller klok. Få personer, om de äro nyktra, skulle svärja inför ett bättre fruntimmer, åtminstone icke utan att bedja om ursäkt för sin grofhet. Och är väl din skapare värd mindre heder?

Det finnes ofta små barn på gatan, i boden, i spårvagnen, i jernvägskupén eller något annat åkdon, som kunna höra din röst. Deras öron fatta de gudlösa orden, och deras minne smittas deraf för alltid. Småningom skola de anse det manligt att bruka samma ord. Har du rättighet att sålunda förolämpa din nästa och bedröfva din Gud?

Du säger, att du svärjer innan du tänker deruppå och att du har ingen mening med hvad du säger. Båda dessa ursäkter äro en förnedrande bekännelse. Då en ligger så helt under denna lastbara vanas magt, att han ej märker, när han missbrukar Guds namn, och svordom betraktas såsom anständigt tal, så är hans tillstånd förskräckligt.

När på din dödsbädd Gud dig lägger neder,
Vill du väl då ur tiden gå med dina lumpna eder?

Lyssna till ett vänligt ord, upphör med

denna vana, som är så stötande för sann belevnhet, en sådan förolämpning mot Gud och ett så förderligt föredöme för andra. Lif och död ligga i tungans magt och "han, som bevarar sin mun, bevarar sitt lif."

Klosterlifvet avslöjadt.

(Forts. fr. föreg. nr.)

15 kap.

Fader Walshs arrestering.

Det är smärtsamt för mig att göra den anmärkningen, att Gertrud icke var en kristen; men därför var hon den sista, för hvilken jag bort omtala mina bekymmer. Några dagar efter min ankomst lemnade hon mig i sitt hus i Boston och reste till vårt hem, sålunda en orm i det paradiset, der förut endast frid herskat; och min fader förbjuder i sin vrede, att man nämner mitt namn i hans hus.

Efter detta besök i hemmet reste Gertrud till staden Jersey och mötte fader Walsh den 25 aug. 1868 i eget förmak, der hon aftvingade honom bekännelsen om sitt tillämnade brott. Han uttryckte sin djupa ånger, sade henne, att han ämnade förena sig med dominikanerorden och att han redan gjort anordningar för att gå in i St. Roses kloster i Springfield, Kentucky. Gertrud berättade för honom, att jag var i Boston, fastän det aldrig var min afsigt att han skulle veta något om mitt öde. Hon gaf honom en veckas tid till att begifva sig ur landet, besökte derefter biskop Me Farland i Providence Rhode Island, och lade saken fram för honom. Han sade henne att moder Xavier hade skrivit till honom vid tiden för min flykt från klostret; och deruti erkänt, att jag förut alltid varit dem till nöjes, men att jag några dagar innan jag lemnade klostret, visat symptom af sinnesrubning.

Biskop Me Farland antecknade min systers beskyllningar och sände dem till biskop Bayley i Newyork, med befallning att suspendera fader Walsh från sin presterliga värdighet. Gertrud återvände då till Boston, men jag var helt okunnig om hennes åtgöranden.

Hon gick till juristerna Starckweather och Sheldens kontor i Boston, anhöll om deras tjänst vid en rättgång mot Walsh och gjorde stämningen i mitt namn och utan mitt samtycke. Den 7 sept. gick hon att uppsöka sin motståndare, och då hon icke fann honom i Jersey, gick hon till fader Corrigan i samma stad, som gaf henne fader Walshs adress, Mount Holly, Burlington, New Jersey, der han några dagar gästade fader Me Gohann. Gertrud omtalade för fader Corrigan, att hon hört att fader Walsh ämnade blifva munk, men hon önskade se honom innan han reste, emedan hon ville betala en skuld, hon var skyldig honom. Fader Corrigan svarade att hvar och en saknade förlusten af fader Walsh, emedan han var en så helig prest, och det var just detta som var orsak till att han ämnade draga sig till ett kloster, ty hans natur vore alltför "engalisk" för att befläckas af denna onda värld.

Gertrud reste med jernvägen till Burlington och anlände till Mount Holly på aftonen den 8. Hon

fann fader Walsh och gjorde upp med honom att följande onsdag träffa honom i Boston, i det hon sade att jag vore sjuk och önskade tala med honom. Fader Walsh, som icke misstänkte hennes verkliga afsigt, lofvade, att om ingenting komme emellan, skulle han på utsatt dag infinna sig i Boston. Men i följd af vissa omständigheter, kunde han icke hålla sitt löfte. Gertrud sökte honom återigen och lyckades slutligen finna honom hos hans syster, fru Sullivan i Filadelfia. Hon bestämde på en ångbåt, som afgick till Boston, att de skulle mötas fredagen den 18 kl. 5 e. m.

Gertrud och fader Walsh ankommo till Boston lördagsmorgonen den 19 sept. Hon förde honom till Adams House vid Washingtongatan, der han inskref sitt namn, och sedan hon tagit afsked af honom skyndade hon till sina jurister och sade dem att fader Walsh vore i Boston, i Adams House. En anklageskrift, angående hvars innehåll hon aflade od, lades i händerna på deputerade sheriffen Merrill. Hon åtföljde denne deputerade till Adams House och utpekade den intet ondt anande presten, som genast fängslades och fördes till rådhuset i Boston.

Gertrud gick derefter själf till fader Babst, en synnerlig vän till henne, och berättade honom att fader Walsh på hennes anstifan blifvit arresterad. Denne pastor John Babst var vid den tiden föreståndare för jesuiterkollegiet i Boston. Emellertid erhöj jag följande bref från fader Walsh.

"Sheriffens kontor, Rådhuset".

"Min kära, kära syster! Aek, kom till er arme, hjälplöse vän! Jag är nu i arrest och kan icke få besöka er. Vill ni i stället för Guds skull komma till mig. De affordra mig en borgen för mitt inställande för rätten, men hur skall jag, er så grymt förföljde, finna en borgen i en främmande stad, till hvilken endast ni har dragit mig. O syster, kom i håg min kärlek och ömhet mot er, och ställ så till, att er stäckars botfärdige fader blir fri! Ah, Gertrud, ni har ganska skickligt utfört en förrädares roll! Kom och besök mig, kära, kära syster. Jag är så förvirrad, att jag icke vet hvad jag skriver. O, min Gud, gif mig ännu litet tålmod. Jag har syndat mot dig käre Herre! Ske din vilje. Kom och besök mig på detta kontor, kära syster, eljest kasta de mig i ett fängelse. Kom och säg hvad jag skall göra. Detta är en betungad själs bön. Må Gud och hans heliga moder ingifva er att åter visa er som syster Teresa de Chantal.

Jag är er olycklige vän
W. M. Walsh."

Då jag erhöj detta bref, blef jag liksom förstenad af sorg och förvåning. Jag kunde icke gråta, fastän mitt hjerta gret blod. I lugn förtviflan åtföljde jag brefbäraren till rådhuset och inträdde, djupt beslöjad, på sheriffens kontor, der jag såg fader Walsh, nedslagen och bekymrad. För första gången i mitt lif inträdde jag på en sheriffs kontor och fann der fullt af män, som alla stirrade på mig, då jag inträdde. Ingenting annat kunde ha förmått mig att sålunda blottställa mig än en samvetsgrann pligt att afvända skandal från katolska religionen och att förhindra fängslandet af en invigd prest, som fallit i frestelse, men hvilken jag förlätit.

Fader Walsh var icke obotfärdig: han ämnade bland

de stränga dominikanerna göra en lefnadslång försö- ning för sina synder; och fastän han syndat svårt och med uppsåt anropade han likväl sin himmelske Fader om förlåtelse, hvilken alltid är villig att förlåta alla dem som förtrösta på honom och afstå från sina ondt vägar. Jag sade fader Walsh, att jag ingenting haft att göra med hans arrestering, och att jag aldrig ämnade gifva mitt samtycke till hans fängslande. Sheriffen invände att jag alls icke hade något att göra dermed, då det var min syster, som aflagt ed mot honom.

Gertrud, hvars planer blefvo betydligt hindrade genom fader Walshs bref och mitt derpå följande uppträdande till fängens förmån, kom strax efter med vred uppsyn in på kontoret och befalde mig i allas närvaro med skarpa ord att gå ut, i det hon yttrade: "Du må skämmas! Du är icke din moders barn, om du vill förlåta dig med den der stackaren! Tycker du att en sann kvinna skulle vilja låta en sådan handling vara ostraffad?" Jag svarade henne lugnt: "En sann kvinna borde i detta fall afhålla sig från offentlighet. Han har skadat sig mest själf, och samvetet är för honom ett helsosammare straff än en vanhederlig fängenskap. Låt honom gå in i ett kloster, göra bot och anropa Gud om förlåtelse. Och, Gertrud, jag är icke onyndig och är den han förolämpat, jag vill förlåta honom." Hon svarade med stor hämdgirighet: "jag vill icke förlåta honom: han måste gå i fängelse. Det är det kloster jag har i beredskap åt honom, och der jag hoppas han skall få göra bot under de närmaste femton åren. Edith, kom nu med härifrån."

Jag lemnade sheriffsens kontor och åtföljde henne till Starkweather och Sheldens. Dessa herrar voro mycket artige och sympatiserade med mig, men då saken icke kunde afgöras den dagen, fördes fader Walsh till Suffolks fängelse. Följande dag, som var söndag, besökte fader Babst och fader Supple från Charlestown honom i fängelset och afgjorde saken på eftermiddagen, genom att betala en summa af 60 dollars till juristerne. Jag viste icke förrän på måndagsmorgonen, att fader Walsh blifvit lösgifven, och Gertrud var så uppretad öfver mina åtgärder, att hon yttrade den bittra anmärkningen: "jag skall utkräfvu hämd, äfven om jag skall vada genom helvetet för att erhålla den. Jag skall resa hem till min fader, försäkra mig om hans magt såsom prokurator, och ställa om att Walsh blir arresterad vid New Jerseys domstol, der du icke skall hafva någon magt att komma emellan."

Jag viste icke då, att mina föräldrar voro helt okunniga om Gertruds åtgärder och ingenting viste om fader Walshs arrestering. Min fader skulle aldrig hafva samtyckt dertill, om han känt till hennes afsig'er. Fruktande att hon skulle utföra sin hotelse, och endast drifven af det motivet att rädda kyrkan från skandal, reste jag med 50 dollars i mina händer att uppsöka fader Walsh och råda honom till att genast lemna staten New Jersey. Jag anlände till fader Mc Gohann i Mount Holly den 22 sept. kl. 4 e. m. Fader Mc Gohann blef förvånad öfver att se mig och kände i början icke igen mig, då det var första gången han träffat mig sedan jag lemnade klostret och då han ingenting viste om att jag rymt derifrån. Fader Mc Gohann hade icke sett fader Walsh sedan den 18, men väntade honom tillbaka från dominika-

nerne i Newyork, dit han rest för att göra anordningar om sin resa till vestern

Följande morgon visade sig fader Walsh, nedslagen och orakad. Fader Mc Gohann blef ganska häpen öfver fader Walshs bedröfliga uppsyn och tilltalade honom sålunda: "nå, William, hvad har hänt dig? Här är syster de Chantal, som sedan i går väntat på dig. Hvad har uppehållit dig?" "Jo, om du vill veta hvad som hänt mig, James, så har jag varit i fängelse." "I fängelse, William? Hvad har fört dig dit och i hvilket fängelse har du varit?" "För att säga sanningen, James, vet jag knappt hvilket fängelse det var; allt hvad jag kan säga, är att jag sattes in i Bostons fängelse på lördagen, frukosterade och åt middag der på söndagen, uppgjorde min räkning i fängelset på söndagsaftonen och här är jag nu, James, mera död än lefvande, eller drömmer jag, att jag är det?"

"Jag tror vi drömma båda", sade fader Mc Gohann, med häpnad kastande sig tillbaka i sin stol. "Vill du säga mig William, hvad du gjorde i Boston? Jag trodde att du var hos dominikanerna. Hvad i all verlden förde dig till Boston?" "Syster de Chantals syster förde mig dit." "Är det den lilla varelsen, som var här häromdagen?" "Ja, den der lilla i den bruna sidenklädnigen." "Nå, William, hvarför gick du med henne? Säg mig nu allvarsamt hur allt det der hänger ihop."

Fader Walsh bekände derefter med tårar i ögonen alltsammans för fader Mc Gohann, (jag hade ingenting sagt honom) och uttryckte den upprigtigaste ånger öfver allt det lidande, han förorsakat mig. Jag förklarade nu för fader Walsh hvarför jag kommit och bad honom utan uppskof att lemna staten New Jersey. Båda presterna blefvo orolige; fader Mc Gohann påskyndade fader Walsh och följde honom på vägen, under det de ämnade stanna i Mount Holly till dess fader Mc Gohann skulle återvända. Vid stationen träffade de likväl fader Sheehan och fader Fitz Simmons, som medförde en rapport, som stätt att läsa i tidningen New York Tribune. De återvände nu alla hem, och fader Walsh visade mig en stympad och ovärdsam rapport om saken.

Såsom sjelfförsvaret för den gemensamma sanningens, ärlighetens och rättvisans skull, nödgades jag skriva ett bref, som utpekade den falska och förgelseväckande karaktären af många af de anföranden, hvilka funnit sin väg till tidningen, skickade det med fader Sheehan till denna tidnings förläggare, och det utkom på morgonen den 25 sept. 1868. För att försvara mig mot det bedröfliga förtal, som slungades mot mig af den samvetlöse författaren till det lögnaktiga brefvet, förklarade fader Walsh inför de tre ofvan nämde presterna, att jag vore en af de mest renhjärtade kvinnor han träffat och uttryckte den djupa sorg öfver allt det lidande, han förorsakat mig. Han förklarade äfven att han nu högaktade mig ännu mera än förut; och sedan han bedt mig om förlåtelse, skildes vi.

Den 25 sept. 1868 såg jag fader Walsh för sista gången. Följande dagen sände fader Mc Gohann mig till Baltimore, gifvande mig namnet Agnes Borry och sägande att jag under ett antaget namn och i en främmande stad kunde få mig en skola att undervisa uti, om jag vände mig till någon prest. Den 28 sept. stannade jag på Bonnums hotell i Baltimore, och föl-

jande dag erhöj jag af jesuiterne anvisning på ett spisquarter vid North Calvertgatan, der jag såsom inackorderad betalade två dollars om dagen. Jag gick till flere prester för att söka en lärarinneplats, men förgäfvos. Då mina penningar voro nästan slut, skref jag till fader Mc Gohann och erhöj följande svar derpå.

Mount Holly, N. Y. den 31 sept. 1868.

“Kära syster — jag fick ditt bref i dag, och det gjorde mig i sanning mycket sorgsen. Jag fruktar att du affaller från den enda sanna katolska tron. Ack, kära flicka, bed Gud drifva sådana frestelser från ditt sinne. Jag skulle råda dig till att företaga någon andaktsöfning, t. ex. trettio dagars bön, på det Gud genom vår välsignade Frus förböner måtte befria dig från sådana frestelser. Om du börjar denna bön, så låt mig veta tiden, så skall jag bedja för dig i mina messor. Jag tror du varit för hastig i sökandet efter en skola. Du borde för närvarande vara lugn och handla efter mogen öfverläggning. Oroa dig icke vidare öfver den stackars fader Walsh, då han, tack vare Gud, är på väg till en plats, der han ej kan upptäckas; och jag hoppas att Gud skall gifva honom nåd att ångra att han förorsakat dig så mycket lidande och bragt förargelse öfver Guds kyrka. Jag har sedan dess icke hört mycket om saken. Fader Sheehan har sagt mig att alla tidningar afskrefvo din motsägelse och afhandlade saken vidlyftigt. Han föreslog att du skulle uppsätta en edlig förklaring, såsom bekräftelse af uppgifterna i motskriften. Var därför god och uppsätt din motsägelse skriftligt, gå sedan till någon lagman och aflägg ed på sanningen af hvad du skrivit och skicka det sedan till mig. Glöm icke detta, men gör det utan uppskof.

Jag hoppas du anser det nödvändigt att ånyo gå in i ett kloster. Fader Renahan har intagit sängen och är otröstlig. Fader Hogan är ursinnig — han har skrivit till mig två gånger samma dag. Ack, kära barn, det är ett slag som krossat många hjertan. Skrif ofta till mig, och jag skall låta dig veta alla nyheter. Din i Jesus Kristus,
J. J. Mc Gohann.”

Nu och se'n.

Nu sörjande så vi med möda
och klaga i väntan så lång,
Men få se'n en gyllene gröda
vid skördafesten berga en gång.

Nu skoningslöst blomstren man skingrar
och blödande skott gifvas tukt;
Se'n angenäm ur dem sig slingrar
Guds ymniga, safrika frukt.

Nu digna vi under vår börda;
blindt som i ett haf famla vi;
Se'n perlika fångsten vi skörda
som skall göra dykaren fri.

Nu pinsam ansträngning i schakten
att putsad få sten efter sten,
Men ack! den fulländade prakten
af kungapalatset blir se'n.

Nu sinnena stämmas och spännas
i nödrop och tvedrägt och kif,
Se'n ljuf skall dock lofsången kännas
hos Gud för evinnerligt lif.

Nu blöder vårt sårade hjerta
med själen, som sargad ock är;
Men se'n endast jubel — ej smärta —
Vår segerkrans väntar oss der!

Nu fostras vi, främmande, ringa;
allt dunkelt är nu för vårt sinn',
Men ljuf skall se'n Gudstjensten klinga
och bjudningen: Kom du här in!

Böcker för under halfva priset.

(Detta gäller till wyår).

För att afyttra vårt gamla och en del nya lager säljes följande böcker till det ovanligt låga pris, som här uppgifves. Somliga hafva beställt två eller tre gånger, t. o. m. dubbla antalet af dem, hvilket visar att det är mycket lätt för återförsäljare att afyttra så många, att de ha penningarne igen och ändock en god förtjenst, på samma gång de göra godt genom att sprida dem.

Bikupan, bunden för 1875—81 å 1: 50 pr ex. = kr. 10: 50.

Ljus i Hemmet, bunden för 1879—81 å 1: 50 pr ex. = kr. 3: 60.

2 ex. **Klarare in solen**, bunden å 1: 80 pr ex. = kr. 3: 60. (En utmärkt god bok).

3 ex. **Folkvännen**, häftad å 1 kr. pr ex. = kr. 3.

3 ex. **Eli Johnsons nykterhetsföredrag**, kr. 3.

4 ex. **Josefs historia** (12 kolorerade plancher) = 1: 80.

4 ex. **Taflo ur apostlarnes lif** (12 kolorerade plancher) = 1: 80.

4 ex. **Taflo öfver Palestina** (12 kolorerade plancher) = 1: 80.

400 lösnummer af **Bikupan och Ljus i Hemmet**, = kr. 8.

5 ex. **Bibeln** (ett poem) å 10 öre pr ex. = 50 öre.

Dessa böcker och tidningar till ett värde af öfver 38 kronor erhållas, **jemte 25 vackra kolorerade plancher** för 15 kr., om kontant likvid insändes till underteknad. Dessa plancher äro af lika storlek, med dem, som nyttjats i **Bikupan och Ljus i Hemmet** och äro värda minst 25 öre st. Läs igenom listan och jemför noga priset och värdet på det som erhålles för endast 15 kr.

Bikupans Redaktion.

Göteborg.

Illustrerad Almanach för 1883

har utkommit och innehåller ett bibelspråk för hvarje dag i året, uppgift på söndagsskoltexterna, åtskilliga mindre artiklar och flere vackra illustrationer. Den är tryckt i två färger på bättre papper än förra året och kostar 12 öre pr ex. Den erhålles genom Söndagsskolföreningen, Örebro.